

Извадихъ отъ библиотеката си друга стара книга и тамъ намирамъ за еничеритѣ следното:

„Сутринъ рано или посрѣдъ пладне, когато хората сж дома си на обѣдъ, пжтищата отдалечъ се задимяватъ, като кога вѣтъръ дига страшни вихрушки. Докато човѣцитѣ разбератъ, какви сж показанитѣ облаци отъ прахъ, селото веднага се опасва отъ бързолетяща конница. Едри чудновати хора, съ високи гугли на глава, съ черно и свирепо лице, озжбени на конетѣ, държащи пушки въ ржка, заематъ всички пжтища и съ гърмежи връщатъ ония селяни, които се мжчатъ да излѣзатъ отъ селото. Като опашатъ селото, да не може никой да излѣзе, нито да влѣзе, тогава главатарьтъ на кърджалиитѣ съ близкитѣ си голѣмци влиза въ селото, отсѣдъ въ нѣкоя широка и хубава кжща, или ако нѣма такава, отива посрѣдъ селото до студенъ изворъ, подъ сѣнчести дървета, на зелена морава и тамъ разперя своята шарена палатка. Веднага биватъ повикани кмета и първенцитѣ. Главатарьтъ казва: всички жители отъ селото да донесатъ най-новитѣ си черги и килими, копринени платна, възглавници и други везани и украсени нови още не носени дрехи, каквито иматъ. Съ донесенитѣ нѣща селянитѣ и селянкитѣ постилатъ шатрата на кърджалийския главатарь и на неговитѣ голѣмци. Като приготвятъ всичко, главатарьтъ сѣда върху постелята, кръстосва крака, запаля скжпо наргеле и нарежда: всѣки да донесе отъ кжщата си своето имане (пари, нанизи, обеци, прѣстени, огърлици, гривни, сждове и всѣкакви скжпоценности). Тежко томува, който се опита да крие и да отрича богатството си. Накладятъ огньове близо единъ до